

Injekcija radosti

Luis i Maria odlučili su posvojiti Josemaríju, dijete s Downovim sindromom, kad su već imali sedmero djece u svojoj obitelji. Nakon toga Luisu je dijagnosticirana leukemija....

19.11.2012.

Zovemo se Luis i Maria. U braku smo dvadeset i tri godine i imamo osmero djece. Također smo mnoga godina supernumerariji Opusa Dei. Prije nekoliko godina mislili smo da naša već velika obitelj više neće dobiti nove članove.

Jednog dana primila sam elektronsku poštu jedne prijateljice. Rekla mi je da se madridska zajednica obratila za pomoć Madridskoj Zakladi za Downov sindrom kako bi pronašli obitelj za jednog dječaka kojeg su roditelji nakon rođenja predali na usvajanje.

Luis, koji radi kao ginekolog, uvijek je pokušavao kroz svoj posao obraniti život već od trenutka začeća. Oboje smo duboko uključeni u sva pitanja vezana za pobačaj, prenatalnu dijagnozu i za stanje osoba s Downovim sindromom u našoj zemlji.

Razgovarali smo o tome kod kuće za vrijeme jedne večere. Bili smo iznenađeni kad smo otkrili da su naša djeca prilično različitih mišljenja. Neki su bili za, ali neki su rekli: da li ste poludjeli? Nismo li nas sedam dovoljno za vas? Svako je dijete reagiralo u skladu s njegovom

ili njezinom dobi i stajalištu. Bilo je prilično zanimljivo promatrati njihove reakcije.

Dan kada je Josemaría stigao bio je poseban dan u našoj obitelji. Zbog toga smo imali jednu malu proslavu. Sljedeći dan je jedna od naših kćeri ponijela slike naše obiteljske proslave u školu i pokazala ih je svojim prijateljima. Dakle, svatko je znao o tome.

Događaj kao što je ovaj pomaže vam da se usredotočite na ono što je doista važno u životu. U danima koji su prethodili Josemaríjnom dolasku vrtile su mi se mnoge brige u glavi. Pretpostavljam da je isto s roditeljima kojima su rekli da će njihovo dijete imati Downov sindrom: strah od onoga što će donijeti budućnost, što će biti od djetetovog života, i što će se dogoditi kada ne budete mogli biti u njegovoj blizini i brinuti o njemu. No, na

posljedku morat ćete ostaviti sve te brige po strani i reći: pogledaj, već smo pomogli da sedmero djece zakorači u život. Zašto ne bismo mogli učiniti to isto za Josemaríju? Zašto mu ne možemo dati ono što smo već dali našoj drugoj djeci: mogućnost da bude sretan i da bude Božje dijete? I na kraju ćete shvatiti: mi zaista možemo to učiniti! A sve ostalo možemo staviti u Božje ruke.

Isto vrijedi i za moju drugu djecu. Ono što doista želim za njih nije samo da budu dobri učenici u školi ili da dobro napreduju u životu. Umjesto toga želim da budu sretni i da budu dobra djeca Božja. Kada pojednostavite stvari na ovaj način, što mislim da je sasvim realan način gledanja na stvari, i sve to počinjete prakticirati, sve komplikacije i poteškoće nestaju.

Ubrzo nakon Josemarjinog dolaska, prolazili smo kroz neka doista teška

vremena. Luisu je dijagnosticirana teška bolest, leukemija. Bili su to teški dani. On je bio u bolnici i izgubio svu svoju kosu - ili ono malo što mu je bilo ostalo - zbog kemoterapije. Ali svaki put kada ga je Josemaría došao vidjeti, to je za njega bila injekcija radosti.

Po povratku kući, moja djeca su mi rekla: Majko, možeš li zamisliti kako bi loša ove godina bila da nismo imali Josemaríju s nama? Zato što je Josemaría bio veliki blagoslov za našu obitelj u ovim teškim mjesecima. On ima posebnu sposobnost izvući ono najbolje iz svakog od nas kod kuće. Istina je. Uvidjela sam to ponovno i ponovno.